

5. sunnuntai pääsiäisestä (Rukoussunnuntai)
6.5.2018

Luuk. 11: 5-13

Jeesus sanoo:

”Kuvitelkaa, että joku teistä menee keskellä yötä ystävänsä luo ja sanoo: ‘Veli hyvä, lainaa minulle kolme leipää. Eräs ystäväni poikkesi matkallaan luokseni, eikä minulla ole tarjota hänelle mitään.’ Toinen vastaa sisältä: ‘Älä häiritse minua. Ovi on jo lukossa, ja minä olen nukkumassa lasten kanssa. En minä voi nousta antamaan mitään.’ Mutta minä sanon teille: vaikka hän ei nousisikaan antamaan toiselle leipää pelkkää ystävyttään, hän kuitenkin tekee sen, kun tämä hellittämättä pyytää, ja hän antaa niin paljon kuin toinen tarvitsee.

Niinpä sanon teille: Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä pyytävä saa, etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan. Ei kai kukaan teistä ole sellainen isä, että antaa pojalleen käärmeen, kun poika pyytää kalaa? Tai skorpionin, kun hän pyytää munaa? Jos kerran te pahat ihmiset osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin totta kai teidän Isänne paljon enemmän antaa taivaasta Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä pyytävät.”

Keskiyön tunteina on pimeää. Joskus niin pimeää, ettei oikeastaan edes tiedä, ovatko silmät auki vai kiinni. Jos siinä hetkessä uni karkaa ja jää valvomaan, mieli alkaa usein käydä levottomaksi. Yön pimeässä hiljaisuudessa mieli nostaa esiin kaiken sen, mikä hätäännyttää, huolettaa ja puristaa. Ja niin lähtee ajatus kiertämään levotonta ympyrää, nostaa käsiinsä kaiken puutteen ja hädän ja kyselee, mistä löytäisi avun ja ulospääsyn. Jostain mielen lokeroista väsynyt mieli muistaa tutut sanat: *Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.*

Uneton, ahdistunut mieli on kuin ihminen, joka lähtee keskellä yötä ystävänsä ovelle ja luottaa ystävänsä lupaukseen: ”Tule vaikka keskellä yötä”. Niin hän lähtee lainaamaan leipää, jolla voisi ravita vieraansakin. Vaikka ystävä on nukkumassa, hän vastaa ja lopulta nousee antamaan leipää. Ei siksi, että hänen olisi pakko, vaan siksi, että hän voi. Hänellä on antaa sitä, mitä toinen tarvitsee, hänellä on apu toisen hätään. Hän nousee antamaan leipää, kun toinen sitä hellittämättä pyytää.

Kun valvomme keskellä yötä, huolehdimme ja hätäilemme, saamme nousta ja lähteä liikkeelle, lähteä Parhaan Ystävämmen ovelle apua pyytämään. Rukouksessa kuljemme Jumalan luokse ja pyydämme leipää leivättömyytemme, kotia kodittomuutemme. Jeesus lupaa, että jos kerran ihmisetkin kykenevät auttamaan ja jakamaan toisilleen hyvää, miten paljon enemmän Jumala sen tekee. Jumala on Ystävä, joka valvoo keskellä yötäkin. Kuin psalminlaulaja luotamme: ”Ei hän väsy, ei hän nuku, hän on Israelin turva. Hän on suojaava varjo, hän on vartijasi, hän ei väisty viereltäsi. Päivällä ei aurinko vahingoita sinua eikä kuunvalo yöllä.” (Ps.121:4-6) Jumala on aina olemassa meitä varten. Yksikään meidän hätämme tai puutteemme tai yöllinen huolen aiheemme ei ole liian mitätön tullakseen kuulluksi. Jumala tahtoo, että me käännyimme Hänen puoleensa. Jumalahan on se, jolta meidän tulee odottaakin kaikkea hyvää, se, johon turvaamme kaikessa hädässä, ja jonka varassa meidän elämämme lepää.

Ihmisen osa maan päällä on pyytää, etsiä ja kolkuttaa. Kaikkeen tähän meillä on suuri tarve ja Jumalan lapsina myös suuri oikeus. Tänäkin aamuna jokainen meistä varmasti kantaa sydämellään ihmisiä ja asioita, jotka saavat meidät pyytämään hellittämättä. Kun hätä on suurin, ei rukoileva sydän voi vaieta. Se etsii sanat, joilla anoa apua, ja vaikka sanoittakin rukoileva sydän ojentaa pyyntönsä

Jumalan eteen. Niin kekseliäs ja sitkeä on sydän, joka hellittämättä rukoilee.

Me olemme myös etsijöitä koko elämämme ajan. Kaipaus ymmärtää enemmän, nähdä kirkaammin ja tuntee syvemmin kuljettaa meitä etsijöinä halki maailman. Jumala on jättänyt meidän sielumme peukalonsa pysyvän painauman. Se on merkki siitä, että olemme Hänen tekoaan ja siksi meissä on ikuinen ikävä Häneen, josta olemme kotoisin. Se ikävä ei jätä meitä rauhaan, vaan taivuttaa meitä Elämän Valoa kohti kevääseen heräävän luomakunnan lailla. Etsijän sydän laulaa kulkiessaan: ”Etsin kunnes löydän sun. En lopettaa voi kuitenkaan. Miten rauhaton oon yhä vain, jotain multa puuttunee.” Ja niin kauan kuin se jokin meiltä puuttuu, me olemme liikkeellä. Me kuljemme kohti Jumalaa tämän elämän lävitse. Ojennamme rauhattomuudessamme kohti Häntä, joka on rauha ja lepo ja syvä tyyntymys. Rukouksessa hengitämme taivaan levollisuutta ja vahvistumme jatkamaan matkaamme. Jumala antaa meidän löytää itsensä. Pienissä murusissa Hän tarjoilee meille taivaan ruokaa, jotta jaksaisimme eteenpäin ja hamuaisimme yhä lisää. Taivaan leipää nauttiessa nälkä saakin kasvaa syödessä. Sillä leivällä Jumala kutsuu meitä pöytänsä, tänäänkin ehtoolliselle ja kerran taivaan juhla-aterialle.

Mutta on meidän osamme myös kolkuttaa lukituille oville, sinnikkäästi etsiä sisäänpääsyä ja mahdollisuuksia, herätellä ja vaatiakin. Rukouksessa me saamme olla hellittämättömiä, lujasti luottaa ja pyytää, vaikka elämässä portit sulkeutuisivat, ovet lukittaisiin ja seinät nousisivat pystyyn. Jumalaan luottava saa uskoa siihen, ettei mikään ole Jumalalle mahdotonta. Vastoin kaikkia todennäköisyyksiä ja toivottomuuttakin vastaan ihminen saa pyytää apua hätäänsä.

Ja kuitenkin meistä jokainen tietää senkin, etteivät meidän pyyntömme aina toteudu. Sinnikkäimmänkään rukoilijan toiveet eivät käy toteen sellaisenaan. Me pyydämme ihmisen kokoisia asioita ja ihmisen mitalla me rukousvastauksia punnitsemme. Pyydämme Jumalan lahjoja, mutta Jumala antaa enemmän ja parempaa. Hän antaa itsensä ja läsnäolonsa mahdottomiin tilanteisiin, ja ennen kulkemattomille, vieraille poluille Hän astelee mukaamme. Rukoilevalle Jumala avaa oven ja päästää lähelleen. Ja juuri siinä Hänen läsnäolossaan meillä on riittävä vastaus pyyntöihimme ja apu anomisemme. Hänen läheisyytensä on suurinta ja parasta, mitä yhtä lailla itkevä kuin iloitsevakin voi saada.

Yössä ovelle kolkuttava pyytää leipää vieraalleen. Rukouksen luonteeseen kuuluu aina esirukous. Rukous avaa meille yhteyden Jumalaan, mutta myös toisiimme. Me kannamme toisiamme Jumalan siunaavien kätten alle. Sen, mitä pyytävä saa, hän jakaa ystävälleen. Leipä, jolla Jumala ravitsee meitä, on sitä leipää, josta meidän tulee murtaa muillekin. Lempeys, jolla Jumala avaa meille oven, on sitä lempeyttä, jolla meidän tulee ottaa vastaan toisemme.

Kun heräät pimeässä yössä ja sydämesi värisee huolten kiusaamana, kun ystäväsi on hädissään tai lähimmäisesi tulee ovellesi kolkuttaen, muistuta ja kehoita sanoen: *Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.* Sillä niin sinulle kuin ystävällesikin Kristus vakuuttaa: *Pyytävä saa, etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan.* Ei mikään hutera ja lepattava ”jos, kunpa tai kenties”, vaan Jumalan armon horjumaton indikaatiivi, varma ja vastaanottamisen arvoinen: Sinä saat, sinä löydät, sinulle avataan!